

Πᾶσα αἴτησις: Διεύθυνσιν «Νέας Ἐφεύνης»

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Συνοικία Καδτέλλι ἀπέναντι Ἑλληνικοῦ Σχολείου

ΝΕΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'.

Ἐν Χανίοις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1911—ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΑΡΙΘ. 783

ΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ἄς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον περὶ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκεται κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τὸ κρητικὸν ζήτημα ἦτο ἐπόμενον ὅτι θὰ προεκάλουν συγκίνησιν παρὰ τῆ κρητικῆ λαφ. Ἐἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ περὶ ἀναλήψεως τῆς διοικήσεως τῆς Νήσου ὑπὸ τῶν Δυνάμεων ἀγγλικῆ πρότασις δὲν εἶναι γνωστὴ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν καὶ θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἦναι ἐφεκτικὸς εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ, μέχρις οὗ γνωσθῆ ἔν ταῖς λεπτομερείαις τῆς, εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν βᾶσιν αὐτῆς προσκορῆται οὐ μόνον πρὸς τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα καὶ τοὺς ἐνωτικὸς πόθους τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτονομίας τῆς Κρήτης, ἡ δὲ τυχὸν ἀποδοχὴ αὐτῆς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Προστατῶν Δυνάμεων ἀπομακρύνει τὴν Κρήτην ἀπέριωσ ἀπὸ τῆς ὄνειροπολουμένης ἐθνικῆς λύσεως καὶ ὠθεῖ αὐτὴν πρὸς κατεύθυνσιν νέαν καὶ ἐντελῶς ἀντίθετον ἐκείνῃ πρὸς ἣν οἱ ἀπαρδειγμάτιστοι ἀγῶνες τοῦ κρητικοῦ λαοῦ ὠδήγηον αὐτὴν.

Διὰ τοῦτο εἰς τὸν κρητικὸν λαὸν ἐπιβάλλεται, εἴπερ ποτε, τὴν στιγμήν ταύτην νὰ ἀγρυπνῆ καὶ νὰ σωφρονῆ. Βεβαίως ἡ μέχρι σήμερον ἀμεμπτος στάσις του καὶ ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῶν ὄρων οὗς ἔθηκον αὐτῷ αἱ Προστατίτιδες Δυνάμεις δὲν δικαιολογοῦσι τὴν λήψιν τῶσων δυσμενῶν κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεων ὅλα θὰ ἦτο ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀγγλικῆς προτάσεως. Πικρὰ πείρα δυστυχῶς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι ἡ διπλωματία ἐν ταῖς ἀποφάσειν αὐτῆς δὲν ἔχει πάντοτε ὡς γνώμονα τὸ δίκαιον καὶ οὐκ ὑπὲρ τοῦτο θέτει τὸ συμφέρον αὐτῆς. Καὶ τίς οἶδε ποίων συμφερόντων συνδυασμοὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν σκέψεων τῆς διπλωματίας τῶν Προστ. Δυνάμεων καὶ νὰ ἀγάγωσιν αὐτὰς εἰς ἀποφάσεις συγκρουόμενας πρὸς τὰ δίκαια καὶ τοὺς ἐθνικοὺς πόθους τοῦ κρητικοῦ λαοῦ! Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἀγρύπνως νὰ παρακολουθῶμεν ἐφ' ὅσον εἶναι ἡμῖν δυνατόν τὰς ἀνταλλαγόμενας περὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος ἡμῶν γνώμας ἐν τοῖς διαβουλοῖς τῆς διπλωματίας, ἐτοιμοὶ νὰ ἀποκρούσωμεν πᾶσαν ἐπιζήμιον ἀπόφασιν, ὅχι διὰ ταρταρινισμῶν, οἷνινες σκώμματα μόνον δύνανται νὰ προκαλέσωσιν εἰς βᾶρος τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ τόπου, οὔτε διὰ τυχροδικτικῶν ἐνεργειῶν καὶ κινήματων τὰ ὅποια ἐξαντλοῦσιν ἀσκόπως τὴν δρκτηριότητα τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ διὰ σώφρονος, λελογισμένης καὶ σοδαρᾶς ἀντιδράσεως, ἀξίας τῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης καὶ τῆς φήμης τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Δὲν πρέπει δὲ νὰ γεννηθῆ ἀμφιβολία ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅτι τὴν στιγμήν καθ' ἣν πρότασις, ὅλα ἡ διαφρημιζομένη ἀγγλική, ἦθελε περιβληθῆ τὴν μορφήν εὐρωπαϊκῆς ἀποφάσεως καὶ ἦθελε γίνεαι ἀπόπειρα νὰ ἐπιβληθῆ αὐτὴ εἰς τὸν κρητικὸν λαόν,

ὅτι ὁ λαὸς οὗτος οὐτινος τὰ ἱερώτερα οὕτω κτηνωδῶς ποδοπατοῦνται, ὅστις τόσον ἰταμῶς ἐνεπαίχθη εἰς τὰς πολυτιμωτέρας ἐλπίδας του καὶ εἰς τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά του, δὲν πρέπει, λέγομεν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ὡς εἰς ἄνθρωπος θὰ ἐξεγερθῆ ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν τερατώδη ἀδικίαν διὰ τῆς ὁποίας διπλωματία ἀκαρδὸς καὶ ἀνιλεῆς πλήσσει αὐτόν. Αἰσθάνεται τὴν ὀλικὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν σμικρότητα του ἀπέναντι τῶν κολοσσῶν, οἷτινες διαπραγματεύονται ὡς ἐμπόρευμα τὰς τύχας τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ κατανοεῖ τὸ τραγικὸν τῆς θέσεως εἰς ἣν περιέρχεται εὐρισκόμενος ἀντιμέτωπος ἐχθροῦ ἀπροσίτου, δυναμένου νὰ συντρίψῃ αὐτόν ἄνευ ἀμέσου ὀλικῆς βίας καθ' ἣς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ τὸ ἠθικὸν σθένος του, καὶ νὰ ἐπιβληθῆ διὰ τῆς παρατάσεως καταστάσεως ἀφορητοῦ, μὴ ἐπιτρεπούσης εἰς αὐτόν νὰ ζῆ ἀνθρωπίνως. Ταυτόχροτως ὁμοίως αἰσθάνεται ὅτι κατέχει ἔν ἑαυτῷ τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν ἣτις ἐμπνέει εἰς τοὺς λαοὺς καὶ εἰς τὰ άτομα τῆς ὕψιστας τῶν ἀποφάσεων, τὴν δύναμιν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας, ἐκείνην ἣτις τοὺς ἀσθενεῖς ἀναδεικνύει ἥρωας καὶ τοὺς ἀδυνάτους μεταβάλλει εἰς μάρτυρας. Καὶ ἐφ' ὅσον αἰσθάνεται μέσα του τὴν ὑπέροχον δύναμιν ταύτην τοῦ θνησκῆν ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν του, δὲν θὰ ὑπάρξῃ καμμίαβία πρὸς τῆς ὁποίας θὰ ἀποδειλιάσῃ ἐν τῇ προασπίσει τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῶν ἐθνικῶν του δικαίων.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚ. ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐν τῇ «Πολιτικῇ Ἐπιθεωρήσει» τοῦ κ. Μπουσίου δημοσιεύεται τὸ κατωτέρω ἔκθετον:

Ἐπὶ τρία ἤδη ἔτη τοσαῦτα ἐγράψαν διὰ τὸ Κρητικὸν ζήτημα καὶ ὅμως μένει ἀκόμη ἄλυτον. Ἐν τούτοις, ἐν τὸ ζήτημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἐλύθη, αἱ ἐπ' αὐτοῦ γινόμεναι συζητήσεις ἔβυσαν πολλὰ ἄλλα παρεμπόπτοντα ζητήματα καὶ διεφύτισαν ἀρκετὰ τὴν ἐκ τῆς μεταπολιτεῦσεως τῆς Τουρκίας ἐπελθοῦσαν νέαν ἐν Ἀνατολῇ κατάσταση. Ὁμολογουμένως ὀφείλομεν μεγάλην εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ζήτηματος τούτου, ἐκ τῆς ἐκάστοτε ἀνακινήσεως τοῦ ὁποίου τοσαῦτα διδάγματα ἀπεκομίσασμεν. Τίς οἶδε πόσα λάθη πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ δὲν θὰ διεπράττοντο ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐὰν ἔλατε τὸ ζήτημα τοῦτο, ἡ ἐξέλιξις τοῦ ὁποίου ἀπεκάλυψε τὰς ἀληθεῖς διαθέσεις καὶ τὰ μύχια αἰσθήματα καὶ φρονήματα τῶν προτεργατῶν τῆς συνταγματοποιήσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους.

Ἐκ τοῦ τελευταίου ἐν τοῖς «Τάϊμς» δημοσιευθέντος ἀρθρου περὶ Κρήτης, ἀποδιδόμενου εἰς τὸν πολὺν Μπούτσου, ἐδόθη ἀφορμή, ἵνα λεχθῶσι μερικὰ πράγματα τὰ ὅποια τῶς ἐφέροντο συγκεκαλυμμένα. Ἡ «Τανίν» ἰδίᾳ ἀνέλαβε, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ μᾶς διαφωτίσῃ, μολονότι ἡ ἰδίᾳ μένει ἐν σκότει καὶ σκιᾷ. Ἀποδί-

δοντες αὐτῇ τὰ ἴσα προθυμοποιούμεθα νὰ τακτοποιήσωμεν ὅπωςδῆποτε τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου σκέψεις της.

Ὅλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ μετὰ τὴν «Τανίν» περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δοθῆ μία ὀριστικὴ λύσις εἰς τὸ Κρητικὸν ζήτημα. Δευτέρα γνώμη δὲν ὑπάρχει κατ' ἀρχὴν περὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης. Ὑπάρχουν ὁμοίως πλείονες τῶν δύο γνώμῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ θὰ ἐπιτυχῆται ἄνευ κινδύνου διαταράξεως τῆς εἰρήνης καὶ πρὸς γενικὴν εὐχαρίστησιν, ἡ τελικὴ αὐτὴ λύσις τοῦ περιπέλοκου καὶ λαθρινωδούς Κρητικοῦ ζητήματος. Ἰδοὺ καὶ ὁ νέος ἀρθρογράφος τῶν «Τάϊμς» ρίπτει πάλιν εἰς τὸ μέσον τὴν ἰδέαν τῆς πωλήσεως τῆς Κρήτης ὑπὸ τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Νομίζομεν, ὅτι διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δὲν εἶνε ὀρθρὸν καὶ δυνατόν νὰ λυθῆ δι' ἀγοραπωλησίας. Ἐν πρώτοις δὲν πρόκειται, κυρίως εἰπεῖν, περὶ κτήσεως ἢ τσιφλικίου ἔχοντος ποῖαν τινα χρηματικὴν ἀξίαν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ Τουρκία δὲν λαμβάνει οὔτε ἐν λεπτῶν εἰσοδήμα ἐτήσιον ἐκ τῆς νήσου, ἐπομένως καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς ἐξαγορᾶς ἰσοῦται τῷ μηδενί. Ἐπειτα ἡ ἐξαγορὰ ἂν θὰ ἐγένετο, ἔπρεπε νὰ γείνη μᾶλλον ὑπ' αὐτῶν τῶν Κρητῶν, ὅπως γίνεται διὰ τὰ Στεφανοβικεῖα ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ὅπως θὰ γείνη διὰ τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν Ἰμλάκια, ὅλαδὲ δημόσια τσιφλίκια, τὰ ὅποια ἐξαγοράζουσι οἱ ἐντόπιοι γεωργοί. Ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοιαῦτα χρηματικὰ διαπραγματεύσεις, διότι ἡ πρωτοβουλία τῆς ἐνώσεως δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὴν, ἀλλ' εἰς τὸ τοῦ Κρητῶν οἱ ὅποιοι νομίζουσι, ὅτι ἀπέκτησαν πλεον τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσωσι ἑαυτοῦς καὶ τὴν πατρίδα των κατὰ τοῦ πόθους των. Ἐὰν ἀπατώνται εἰς τὴν ἀντιλήψιν των ταύτην ἄς κάμωσι καλὰ μετὰ τὰς προστατίδας Δυνάμεις. Ἐξίσου ἀναξιοπρεπὲς καὶ ἐξευτιλιστικὸν διὰ τὴν Τουρκίαν θὰ εἶνε νὰ εἰσπράξῃ ἐκ τῆς παραχωρήσεως τῆς Κρήτης εὐτελεῖς τι ποσόν, ἐξοφλοῦντα ὅλην τὴν μέχρι τοῦδε δημοκοπίαν καὶ τὸν ἄφθονον πατριωτισμὸν. Ἡ Τουρκία ἂν ἔχῃ τὴν Κρήτην ἰδικὴν της, νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδὲ λόγος νὰ γείνη περὶ χρημάτων.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν νομίζομεν, ὅτι δύο μόνον τρόποι μένουσι διὰ τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος. Ἡ θὰ ἐπανέλθῃ ἡ Κρήτη εἰς τὴν Τουρκίαν συνταυτιζομένη μετὰ τὰς ἄλλας χώρας, αἱ ὅποια ἀποτελοῦν τὸ νεότευκτον συνταγματικὸν Ὀθωμανικὸν Κράτος, ἄνευ οὐδεμιᾶς προνομιαικῆς διακρίσεως, ἢ θὰ ἐνωθῆ μετὰ τὴν Ἑλλάδα. Μέσος ὁρος δὲν χωρεῖ. Πᾶν ἄλλο μέτρον θὰ ἀποτελῆ ἐκνευρότητα ἐπικίνδυνον πάντοτε διὰ τὴν γενικὴν εἰρήνην. Οἱ Κρητῆς πρέπει ν' ἀποκατασταθῶν πολιτικῶς. Ἐχουσι καὶ αὐτοὶ πληρέστατα δικαιώματα ν' ἀποτελέσωσι μέρος ἐνὸς Κράτους καὶ νὰ στῆλθουν βουλευτᾶς ἢ εἰς Κων πολὺν ἢ εἰς Ἀθήνας.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς ἕν ἄλλο ἐξαγόμενον ἐκ τῆς τελευταίας ἀρθρογραφίας. Ἡ «Τανίν» ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, διότι οἱ «Τάϊμς» ἀνωμολόγησαν, ὅτι οὐχὶ ἡ κακοδιοίκησις τῶν Τούρκων, ἡ δυναμένη νὰ διορθωθῆ μετὰ τὸ νέον καθεστῶς, ἀλλ' ἡ φυσικὴ κλίσις καὶ τὸ ἑλληνικὸν αἰσθημα τῶν κατοίκων δημιουργεῖ τὰς ἐνωτικὰς αὐτῶν τάσεις. Δὲν εἶνε καμμία νέα ἀνακάλυψις ἢ ὑπαρξίς αὐτῆς τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἀποσεισάσωσι τὴν ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν καὶ ἀποκτήσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Ὅσαι χώραι ἠδυνήθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν περιστάσεων προσηρτήθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον, ἄλλαι δὲ ἀνέμενον μέχρι προπέροι τὴν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν, ἀπελευθερώσασιν περὶ τῆς ὀλικῆς ἀπελευθερώσεως. Ἡ Κρήτη εὐρέθη τόσον πλησίον εἰς τὴν ἔνωσιν, ὅταν ἐκηρύχθη τὸ Σύνταγμα, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συμμερισθῆ τὴν τύχην τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν χωρῶν, αἱ ὅποια ἔμειναν ὀριστικῶς εἰς τὸ νέον Ὀθωμανικὸν Κράτος. Ἐκτὸς τῶν Κρητῶν, ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες ἐστερξαν νὰ συμβαδίσωσι πολιτικῶς μετὰ τὸ νέον συνταγματικὸν καθεστῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἤλπισαν καὶ δὲν ἔπαυσαν ἀκόμη νὰ ἐλπίζουσι ὅτι ἄνευρον τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἰδανικόν, αὐτὴν τὴν περίφημον ἀμεγάλην ἰδέαν των. Τούτοις τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος, μετὰ πρωτεύουσάν τὴν Κων)νούπολιν, καὶ ὡς ἰδικὸν των Κράτος μαζὺ μετὰ τὰ λοιπὰ σύνοικα ἔθνη ἐν ἀδελφικῇ ἰσονομίᾳ καὶ πραγματικῇ ἰσοπολιτεῖᾳ. Ἰσως τῶς κυρίαρχοι μετενόησαν διὰ τὴν μεταπολιτεῦσιν ταύτην ἢ ὅποια θέτει τέρμα εἰς τὴν κυριαρχίαν των. Οἱ Ἕλληνες ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι τῶς ὑπόδοιοι δὲν μετενόησαν διόλου, μεθ' ὅλλας δὲ τὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις ἐλπίζουσι, ὅτιθὰ κατισχύσῃ τὸ δίκαιον, διότι τὸ ἰδικὸν των ἰδανικόν εἶναι κατὰ τῆς κατακτῆσεως.

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες θὰ ἐπεθύμουν ἐξ' ὅλης καρδίας νὰ ἔχουν εἰς τὸ πλευρὸν των ἐν τῷ νέφ' τοῦτο πολιτικῷ ἀγῶνι τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀγνοῦ καὶ ὠροῖον ἰδανικὸν των, ὅχι μόνον τοὺς Κρητῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν τῷ γείτονι Βασίλειῳ ὀμοεθνεῖς των ὅποτε ἢ κατισχύσῃ θὰ ἦτο ταχύτερα καὶ ἀσφαλότερα, τὸ δὲ κοινὸν Κράτος θὰ εἶχε πλείονας ἐλπίδας στερεώσεως καὶ εὐθυμερίας. Ἀλλ' ὅμως ἔδοξε τῇ Θεῷ Προνοίᾳ, ἢ ὅποια ἀργὰ ἐφώτισε τοὺς Τούρκους νὰ κηρύξουν τὸ Σύνταγμα.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἐγράφη πάλιν ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπεφάσαν ἢ νὰ διατηρήσωσι τὴν Κρήτην ἢ νὰ χαθοῦν.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν γνωρίζομεν τὴν ὑπαρξίν τοιαύτης τινὸς ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἂν δὲν ἀφορᾷ ὅλους τοὺς λεγομένους σήμερον Ὀθωμανοὺς, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀρχικῶς δικαιωμένους νὰ λέγωνται οὕτω, δηλαδὲ τοῦς κυρίαρχους. Εἶναι ἐλεύθεροι, ἂν θέλουν ν' ἀποφασίσουν νὰ χαθοῦν, νομίζομεν ὅμως ὅτι ὀφείλουν νὰ γνωστοποιήσωσι ἐγκαιρῶς τὸ σκέδιόν των τοῦτο εἰς τοὺς λοιποὺς σύνοικους των, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν καμμίαν πρὸς τοῦτο ὀρεξίν. Ἀντὶ δὲ νὰ πωλοῦν τοιαῦτα αἰσθητάτα καὶ νὰ προβαίνωσιν εἰς ὄρκους κουτασαβικικοῦς, θὰ ἔκαμνον καλλίτερον νὰ σκεφθοῦν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐξ ὑπατιότητος των ἀδιέξοδον ὅχι μόνον εἰς τὸ Κρητικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστα ὅλλα ζητήματα, διότι ὄντως πλησιάζουν νὰ χαθοῦν. Ὅτι δὲ τὰ λεγόμενά των αἶναι ἀπλή δημοκοπία πρὸς παραπλάνησιν τοῦ ἀφελούς, φανατικοῦ καὶ ἀμαθοῦς ὄχλου ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐτέρας διακηρύξεως των, ὅτι ἀφ' ἐνός θεωροῦν τὴν Κρήτην ὡς στήριγμα καὶ ζήτημα ζωῆς διὰ τὸ Κράτος των, ἀφ' ἐτέρου δηλοῦσιν ὅτι προτιμοῦν νὰ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὸν χάρτην τοῦ κόσμου ἡ Κρήτη, ἂν δὲν πρόκειται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν Τουρκίαν.

Ἡσούσατε ποτὲ κανένα ζητοῦντα νὰ